

ბაჭყალი ღირსი:			
თვე	მან. კ.	თვე	მან. კ.
12	10	6	6
11	9 50	5	5 50
0	8 75	4	4 75
9	8	3	3 50
8	7 25	2	2 75
7	6 50	1	1 50

ცალკე ნომერი—ერთი შაფლი.

ივერია

რედაქცია:
ნიულოიშის ქუჩა, 21.
ტფლისი.

ბაჭყალი ღირსი:

და განცხადებით დასაბუჯად უნდა მიმოიხილო რედაქციის და წერა-კითხვ. გამაგრ. საზოგადოების კანცელარიას.
ფასი განცხადებისა:
ჩვეულებრივი სტრიქონი პირველ გვერდზე— 16 კაპ. მეოთხედზე— 8 კაპ.

„ივერია“

გამოდის 1894 წელს

იმავე პარაგრაფით, როგორც წინადა.

გამეტის დაბარება შეიძლება შემდეგის ადრესით:

ტფლისი,

„ივერიის“ რედაქციას

ნიულოიშის ქუჩა, 21.

„პროსტრუქცია შორის წერა-კითხვის გამაგრ. საზოგადოების კანცელარიას, სასახლის ქუჩა, ბანკის ქარვასა.

სათვისტო ადრესი:

ТИФЛИСЪ. Редакция „ИВЕРІА“.

დებევა

11 ივლისი

ლონდონი. კორეამ განაცხადა, თანახმა ვარ ცვლილებანი შემოვიღო, თუ იაპონიის ჯარი გაყვანილი იქნება; აქ იმ აზრისანი არიან, რომ ჩინეთის სურვილის თანხმად ჰოქკეი-დობს კორეა. ჩინეთმა უთხრა იაპონიას, ინგლისის შუამავლობას მიპირებოდა; ინგლისმა უთხრა იაპონიას მორიგდით მშვიდობიანად, მაგრამ იაპონია არ დასთანხმდა ამ რჩევას; მაშინ ჩინეთმა გამოაცხადა, რომ თუ იაპონიის ჯარი არ იქნება გაყვანილი, მოლაპარაკებას შეესწყვეტათ. ჩინეთსა და იაპონიის აქტურმა ელჩებმა არა იციან რა ომის გამოცხადების შესებ. 20 ივლისს ტოკუდგან კორეის ში გვიგზავნა რუსეთის ჯარის რაზმი, 12,000 კაცისაგან შემდგარი და 8 სამხედრო ნავი, რომელთაც ნავთქვიმი აქვთ, ბრძოლა დაიწყეთ, თუ იაპონიის ჯარმა წინააღმდეგობა გაგიწიათ და ნება არ მოეცათ ნავიდან გადმოსვლისა. ჯარი იგზავნება ფუძელდგან ლეონუს კუნძულზედ. ვინცობაა ომი დიწყო, ჩინეთის ჯარი ნანკინისა და კანტონისა თავს დაესხმის იაპონიის ნაპირებს. ჩინეთის ყოველმა პროვინციამ 20,000 ჯარისკაცი უნდა გამოიყვანოს.

ლონდონიდან წამოვიდა, ვიღამაც ამომავალი ჯიბიდან ქისა, რომელშიაც 60 მან. ფულად მქონდა, ერთი პირველი სესხის მომგებიანი ბილეთი და თამასუქები, სულ 1660 მან. ლირებულა. 11 ივლისს დილით სადგურ ავკლის ცოტა მოშორებით რკინის გზის ლინდგთან რკინის გზის ენდარმს ეკონა ტერ-პოლი-ისის ქისა, რომელშიაც პირველი სესხის მომგებიანი ბილეთი და თამასუქები-და იყო; ფული-კი ამოვიღეთ, მომგებიანი ბილეთი და თამასუქები გადასცეს ტერ-პოლისთვის.

წარსულს კვირას ქალაქის მოურავმა პ. ა. ოზილოვმა და მთარმანის ინჟინერმა ნ. ნ. პარბოტ-დემარნიმ განიხილეს საგურამოს წყაროები, საიდანაც სახეში აქვთ წყალი გამოიყვანონ ავკლის წყლის დასაბუჯებლად. ოზილოვმა და პარბოტ-დემარნიმ არამც თუ საგურამოს, მდ. კოპორტის წყაროს წყალითაც, რომელიც საგურამოს, ისე ს. კოპორტის წყაროები ერთად არის შეერთებული და ორ-თვალის წისქვილი ატრიალებს და კიდევ კარგა ბლომად წყალი არაგვიჩაქანს. ამ ცერუდის გამოკვლევადანაც სჩანს, რომ ეს წყალი უნდა საკმარისი იყოს ტფლისისათვის.

ამას გარდა წყალი შესამდებელი დაქანონ თავისდათავად, რადგან ის ადგილი ტფლისზედ მაღლობად იმყოფება, რის გამოც ბევრად ნაკლები ფული დაიხარჯება.

10 ივლისს, როდესაც ბათუმის სახალხო მატარებელი მოვიდა ტფლისში, მავნებმა ტერ პოლისოვმა რკინის გზის ენდარმს გამოუტანა, რომ როდესაც მატარებელი

მალღია... ამას ვფიქრობდი და თან დედაცა ცოცხალი იმამობდა თავისის უბედურების ამბავს, თითქმე შევიკონებებოდა:

„შედა უყვლინის საათი, ამობდა საბარლო, როცა ი ქალაქის დიდი ხიდი აშალეს, საწყალი, ცხონებული, ჩემი ქმარი იქა მუშაობდა ღურჭელი. ის იყო, დღიურ შემოტანილი ფულით ვიკვებებოდი... ქარასაც ვისტუმრებდით... ახლა... ახლა, როცა ის ჩემი პატრონი აღარ გავყავი, დღიურით ასე უბედურად რა იყო, გენაცვა, დღიურის საცხალმათი ვაქი გამოვიდა სახლიდან, ეს-კი მოთხრა ერთი: დღეს წელში მოშლილი ვარ, გული შემოკვების და მუშაობა არ მინდოდა, მაგრამ მინც წვიდა, და აქი იქ დამიგდა თვალბი... ხილდგან მუშაობის დროს, კიოთისავე გუფ-თხილვლობით,“ გადავიდა, დაშავდა და იმან მოკლა... მოსვენეს ჩემი პატრონი... ღმერთო, რა შეგ-ცრად, შე დალოცვილი, რომ ასეთი ცეცხლი და გენია გამიჩინე.

მან დაფარული, სულ უნტროსი ცოტა განზედ გაცოცხებულიყო და კენჭებით თამაშობდა, მომდევნო „ხუბული“ გაკეთებას ჰმეორა, უფროსი-კი დედას კალთაზედ თავ-მიდებული ხან თავის ძმებს გაცქეროდა, ხან დედას ჰკითხავდა რასმე, ან გეტყობა: აგრა დედა ხილი მაქო, აგრა, დედა, კამაქვრები... შენე... შენე... და ხან-კი გამუღულ-გამოხლეულს ვაღივებდა თვალსა.

დაუხლოვდი ამ აღმინის. მან ოღონდ წამოიხედა და მიხრწნილის ხით მიიხრა:

— დედა-შვილობას, ქრისტეს გულისთვის, გამიკითხე, ომლები მშვირები მებოცება...
— შედეკი... გულში ბევრმა გარწობამ დამიწყო ფორთი და უნებურად გამახსენდა ჩემი ამხანაგის სიტყვები: „ჩვენ ქალაქს, აპირუტყვითა მუარველ საზოგადოება“-კი ჰყავს და ადამიანისა... გული შეგხეხრა... ავტრ მსხვერპლი ულუქმა პურობისა... შინა საბარლო ბაღებს... ვინ იცის, წლები ეწვიო და ენაწებათ... რა

ბაქო: იენისის თევში ბაქოღვან გავზავნეს სხვა-დასხვა ქალაქებში ამიერ-კავკასიის რკინის გზით 5188 ვაგონი ნავით

თელავი: ჩენს მზარაში ქერები და ყანები უკვე ვიკრა. ვოლვის მიხეზით ორივეს ძალიან აქვს მოღებული ფშვრია და მომეტებული უფრო სობიამენ. არა მკიან, რადგანაც უწყლოობით არ ვაიხარა. სიმინდისა და ფეტვის იმედი ხალხს აღარა აქვს, ძნელად თუ მოამატებელი გვლესა და თავის დეკემბრამდის შეჰყავა პური. ფლა იციება თელავის სასწორზე ფუთი 1 მ. 15 კაპ. და მიწინ რაღა უნდა იყოს? წყალი უნდა საკმარისი იყოს ტფლისისათვის.

ერთი მწერალთაგანი გახ. „ИВЕРІА“-ისა, ბ. ნ. ტ. დიდი ხინა ამტკიცებს, რომ ყოველი სა-

— დედი, განა სამუშაო ვერსად იშოვო, არ გენწებება გლახობა? — მა რა წყალ მივეცე აღლუვე-ბულსა, რომ არ ვითხოვო... ვეღარას ვახებ... ბავშვების ცოდვამ დამწვა, წულკი მეწვის ამათის ყურებით... მიხბარეთ თქვენ ერთი... ერთს კიდევ სხვას მივცემ... მესამესა... და მეკი იმ ძველის გზას ვაუღლები... — ლოდი დაგანებებ თავს ოლა... — ალც მე!.. — ალცა მე!.. მოეხვივნენ ბავშვები... და შესტრინებდნენ. დედაც გულს იკრავდა.

— ოი, თქვე ჩემი ცოდვის შვილები... — დე დედი, ნი იხამ მაგას... ქვეყანა დიდა... — მა რა წყალ მივეცე აღლუვე-ბულსა?! სთქვა უბედურმა და დი-წყო უნებურად ტირილი. თავი აღარ აუღია ძიდა.

მაქო ალარსად მინახავს ი ქალი.

გ. ბ—შვილი

დამხდვევი საზოგადოება

„იაკობრი“

(ღუხა)

უმალესად დასტავებული 1872 წელს.

რომელსაც ძირითადი თანხა 2,500,000 მან. აქვს, გარდა სათადარგო ფულისა.

დაზღვევა სიცოცხლისა.

ამით აცხადებს, რომ მის მიერ მიღება დაზღვევა სიცოცხლისა განსაკუთრებით სასარგებლო პირობებით იმ შემთხვევისათვის, როცა შობა აღარ შეიძლება. დაზღვეულს მონაწილეობა ექნება აგრეთვე საზოგადოების მოგებაში.

დაზღვევა ხმხსლისაგან.

მიღება ყოველნაირი მოძრაობისა და უძრავის ქონების დაზღვევა ცეცხლისაგან აგრეთვე ზღვით-მდინარით და ხმელეთით წასაღწამოსლების საქონლისა.

წესები, პირობები წერილობითი და სიტყვიერი მოლაპარაკება განუხიარება მსურველს ტფლისის საზოგადოების გამგებმაში, რომელიც დადგენილია კავკასიის მხრისათვის და იმყოფება ბარონის ქუჩაზე, კალიუბენის სახლში, ანუ თვით საზოგადოების აგენტის ალექსანდრე ბერტეს ძის ზაფრისაგან, რომელიც დღეს ველიამინოვის ქუჩაზე № 2. (50—1234—27)

ახალი ამბავი

ბნმა ტფლისის გუბერნატორმა განკარგულმა მოახდინა იმის შესახებ, რომ აღმინსტრაციამ დიდი ყურადღება მიაქციოს საქველ მოქმე-

ბან-დაფარული, სულ უნტროსი ცოტა განზედ გაცოცხებულიყო და კენჭებით თამაშობდა, მომდევნო „ხუბული“ გაკეთებას ჰმეორა, უფროსი-კი დედას კალთაზედ თავ-მიდებული ხან თავის ძმებს გაცქეროდა, ხან დედას ჰკითხავდა რასმე, ან გეტყობა: აგრა დედა ხილი მაქო, აგრა, დედა, კამაქვრები... შენე... შენე... და ხან-კი გამუღულ-გამოხლეულს ვაღივებდა თვალსა.

დაუხლოვდი ამ აღმინის. მან ოღონდ წამოიხედა და მიხრწნილის ხით მიიხრა:

— დედა-შვილობას, ქრისტეს გულისთვის, გამიკითხე, ომლები მშვირები მებოცება...
— შედეკი... გულში ბევრმა გარწობამ დამიწყო ფორთი და უნებურად გამახსენდა ჩემი ამხანაგის სიტყვები: „ჩვენ ქალაქს, აპირუტყვითა მუარველ საზოგადოება“-კი ჰყავს და ადამიანისა... გული შეგხეხრა... ავტრ მსხვერპლი ულუქმა პურობისა... შინა საბარლო ბაღებს... ვინ იცის, წლები ეწვიო და ენაწებათ... რა

ველეტონი

ნაწყვეთიანი

შორს, შორს ჩემგან მწერებანო,
ჩინებ-გარსკვალვებანო,
მე სხვა ქალა ნუ გგანაჯარ,
თავქაჭაშა მხეხებანო!
მუშა ვარ და მუშა მთავარს,
გულანა მისით სტყუებანო,
იგა-გონებებ მისეინ ფრანკს,
ფაქინებ მას კვლავანო.

დ. მაჩხანელი

„მა რა წაპლს მიხვეთ ადღვე-გულსა“

(პატარა ამბავი)

იქნება ის ამავი, მკითხველო, რომელიც მე უნდა გიამბო, შენც იცოდე, და მისათვის მოკლეთ გეტყვი. იენისის მიწურულში იყო. ჩვენს დედა-ქალაქში ჩვეულებრივ ცხელი, მტრისანი დღეები იდგა. ხალხი თითქო გარინდებულიყო სიციხისაგან,

ძლივს-და მსურთქავდა. ზოგი ამბობდა: „დედაც, რა სიტყვა, ქანაღის თავს დასწევასო, ნეტავი იმას, ვინც ეხლა გახიზნულია საფარაკოლო, ჩვენთვის კი სიტყვა თუ სიტყვი, მოსვენება არ არისო!..“ ზოგენი-კი, რომლებსაც, სხვა ვარი „სიტყვი“ აწუხებდათ, ცხარე მზის თვალის გარდა, ხმა ამოღებულე მიდი-მოდიოდნენ მიორღუბლებულე, ქუჩის აქეთ-იქითა ქვეფრთხელ და თითქოთ თავიანთ ბედს ემუქრებოდნენ გაქობას.

ალექსანდრეს ბაღის გვერდზედ მოვიდოდა ზემოლგან. დღეუხლოვდა თუ არა იმ კუნჭულს, სიღაც ათასწიანი ძველი, თუ ახალი წიგნების გამოყვლელები სხედა, თვლიან ასეთი სურათი გადმეძალა: ქვეფრთხელ მოეკენცა და თავი ჩაეკიდა ახალგაზდა

„ღუმი და მილე გამაგნებულეს ძქრებს ქალს. ტანისამოსის თაღბი ფერი ცოტა არა მესეაქრფო, თუმცა ჯერ კი არ გაცხვოთო. გარს მემოჰხვეოდა სამი პატარა ბავშვი, ერთი მხოლოდ პერანგის ამბარა იყო, სხვანი-კი თითქმის ძლივს

